

Sygn. akt: III AUa 402/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Chądzyńska (spr.)

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSA Lucyna Guderska

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2012 r. w Łodzi

sprawy **P. D.**

przeciwko **Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł.**

o wysokość usługi emerytalnej,

na skutek apelacji P. D.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. akt: VIII U 978/11;

- 1. uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i sprawę przekazuje organowi rentowemu do ponownego rozpoznania;**
- 2. zasądza od Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. na rzecz P. D. kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.**

III AUa 402/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 marca 2011 r., wydaną z urzędu, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. przyznał P. D. emeryturę wojskową od 1 marca 2011 r. w wysokości 1695,84 zł.

W odwołaniu od tej decyzji P. D. wniósł o jej uchylenie i utrzymanie w mocy poprzedniej decyzji z dnia 14 grudnia 2010 r. mocą której przyznano mu emeryturę wojskową od 1 grudnia 2011 r. w wyższej kwocie. Odwołujący się zarzucił, iż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem: art. 12 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin poprzez uznanie, że emerytura przyznana uprzednio nie stanowi prawa nabytego w rozumieniu art. 155 k.p.a., art. 155 k.p.a. na skutek braku zgody ubezpieczonego do wydania decyzji zmieniającej prowadzącej do sprzeniewierzenia się ochronie praw nabytych, art. 61 § 4 k.p.a. przez niezawiadomienie ubezpieczonego o wszczęciu postępowania w sprawie zmiany decyzji o przyznaniu emerytury, art. 10 k.p.a. poprzez niezapewnienie stronie czynnego udziału w postępowaniu oraz art. 8 k.p.a. poprzez złamanie zasady zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej na skutek powyższych uchybień.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi oddalił odwołanie i obciążył odwołującego się obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pełnomocnika organu emerytalnego.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z dnia 14 grudnia 2010 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego przyznał P. D. prawo do emerytury wojskowej od 1 grudnia 2010 r. w kwocie 2011,08 zł. W decyzji tej przyjęto do wysługi emerytalnej – poza okresem zawodowej służby wojskowej od 22 lipca 1999 r. do 30 listopada 2010 r. – także okresy poprzedzające tę służbę, tj. okres zatrudnienia w (...) Zakładach Radiowych (...) od 1 września 1990 r. do 15 kwietnia 1993 r., okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych od 2 lipca 1993 r. do 1 lipca 1994 r. i okres zatrudnienia w Zakładzie Produkcyjno-Handlowo-Uslugowym w M. od 14 października 1994 r. do 24 lipca 1995 r. Decyzją z dnia 1 marca 2011 r., będącą w sporze w tej sprawie, organ rentowy ustalił od 1 marca 2011 r. nową wysokość emerytury odwołującemu się wobec skorygowania okresu wysługi emerytalnej z 19 lat 4 miesięcy i 13 dni na 15 lat 4 miesiące i 7 dni, tj. z pominięciem okresów ubezpieczenia przypadających przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. jako niezasadne. Zdaniem Sądu Okręgowego zaskarżona decyzja jest zgodna z prawem, gdyż do wysługi emerytalnej żołnierza zawodowego, który został powołany do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. nie uwzględnia się okresów ubezpieczenia przypadających przed powołaniem do tej służby, co wynika z art. 15a w związku z art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a-5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8 poz. 66 ze zm.). Sąd Okręgowy stwierdził, że uchybienia podnoszone przez odwołującego się nie miały wpływu na prawidłowość decyzji, która jest zgodna z prawem. O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie z art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.)

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył odwołujący się w drodze apelacji, w całości. Skarżący zarzucił naruszenie: art. 12 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin poprzez uznanie, że emerytura nie jest prawem nabytym w rozumieniu art. 155 k.p.a., art. 155 k.p.a. na skutek wydania decyzji zmieniającej decyzję ostateczną, na mocy której osoba nabyła prawo, co narusza konstytucyjną zasadę ochrony praw nabytych, art. 61 § 4 k.p.a. w związku z art. 32 powołanej wyżej ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. przez niezawiadomienie ubezpieczonego o wszczęciu postępowania w sprawie zmiany decyzji o przyznaniu emerytury, art. 10 k.p.a. w związku z art. 32 powołanej wyżej ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. poprzez niezapewnienie stronie czynnego udziału w postępowaniu i art. 8 k.p.a. poprzez złamanie zasady zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej na skutek powyższych uchybień oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku przyczyn dla których uznano zarzuty formalne za niezasadne. We wnioskach apelacyjnych skarżący żądał zmiany zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie emerytury w dotychczasowej wysokości oraz zasądzenie kosztów procesu.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona i prowadzi do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego wobec nierozpoznania istoty sprawy. Zaskarżona decyzja została wydana z powołaniem się na art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, który nie miał w tej sprawie zastosowania, gdyż jej przedmiotem było ponowne ustalenie prawa do emerytury w niższej niż dotychczas wysokości. Wydanie tego rodzaju decyzji wymaga zastosowania art. 32 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy, który stanowi, że prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość (ust. 1), a decyzje

ostateczne, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez wojskowy organ emerytalny zmienione, uchylone lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (ust. 2).

Nie budzi wątpliwości, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, że zaskarżona decyzja została wydana mimo, iż nie zostały przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne ani nie ujawniono nowych dowodów istniejących w dniu wydania decyzji, a nieznanymi organowi, mających wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość. Przepis art. 15a powołanej wyżej ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r., w brzmieniu mającym zastosowanie wobec skarżącego obowiązywał od dnia 1 stycznia 2010 r. Treść tego przepisu została zmieniona przez art. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 79, poz. 669). W rozpoznawanej sprawie organ powinien podjąć działania na podstawie art. 32 ust 2 powołanej wyżej ustawy z 10 grudnia 1993 r., tj. zastosować procedurę przewidzianą w rozdziale 13 K. postępowania administracyjnego regulującego zasady dotyczące uchylecia, zmiany oraz stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej. Organ rentowy wydał sporną decyzję z rażącym naruszeniem przepisów postępowania, co skutkuje iż jest ona nieważna w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. i dlatego podlega uchyleniu.

Sąd Okręgowy rozpatrując odwołanie skarżącego nie odniósł się do trybu w jakim decyzja ta została wydana i skupił się wyłącznie na ocenie jej merytorycznej zasadności. Wobec uchylenia zaskarżonego wyroku i sporej decyzji, ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów apelacyjnych jest przedwczesne.

Rozpoznając sprawę ponownie Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. prawidłowo rozpatrzy kwestię ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej Apelującego i wyda decyzje w tym przedmiocie we właściwym trybie zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz odpowiednich przepisów k.p.a.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 4 w związku z art. 477^{14a} k.p.c. rozstrzygając o kosztach na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.